DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

17. september 2009 *

I sag C-520/07 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 21. november 2007,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Gross og B. Martenczuk, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

MTU Friedrichshafen GmbH ved Rechtsanwälte Th. Lübbig og M. le Bell,

sagsøger i første instans,

* Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Tizzano (refererende dommer), A. Borg Barthet, E. Levits og J.-J. Kasel,

generaladvokat: V. Trstenjak
justitssekretær: R. Grass,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. februar 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Ved sin appel har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt den 12. september 2007, MTU Friedrichshafen GmbH mod Kommissionen (sag T-196/02, Sml. II, s. 2889, herefter »den appellerede dom«), hvorved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans annullerede artikel 3, stk. 2, i Kommissionens beslutning 2002/898/EF af 9. april 2002 om Tysklands statsstøtte til SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (EFT L 314, s. 75), i det omfang denne bestemmelse pålægger MTU Friedrichshafen GmbH solidarisk tilbagebetaling af 2,71 mio. EUR.

Retsforskrifter

2 Artikel 10 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [88 EF] (EFT L 83, s. 1, herefter »forordningen«) bestemmer:

»1. Er Kommissionen kommet i besiddelse af oplysninger om en påstået ulovlig støtte, undersøger den omgående oplysningerne, uanset kilden til disse oplysninger.

2. Om nødvendigt fremsætter den en begæring om oplysninger over for den pågældende medlemsstat. Artikel 2, stk. 2, og artikel 5, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse.

3. Hvis den pågældende medlemsstat på trods af en rykkerskrivelse efter artikel 5, stk. 2, ikke meddeler de krævede oplysninger inden udløbet af den af Kommissionen fastsatte frist, eller hvis oplysningerne er ufuldstændige, fremsætter Kommissionen krav om oplysningerne i form af beslutning, i det følgende benævnt »påbud om oplysninger«. Beslutningen skal angive, hvilke oplysninger der kræves, og fastsætte en passende frist for deres afgivelse.«

3 Forordningens artikel 13, stk. 1, bestemmer:

»Undersøgelsen af en eventuel ulovlig støtteforanstaltning resulterer i en beslutning vedtaget efter artikel 4, stk. 2, 3 eller 4. I tilfælde af beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure afsluttes proceduren ved en beslutning vedtaget efter artikel 7. Overholder medlemsstaten ikke et påbud om oplysninger, vedtages beslutningen på grundlag af de foreliggende oplysninger.«

4 Endelig bestemmer forordningens artikel 14, stk. 4:

»I negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren (i det følgende benævnt »beslutning om tilbagebetaling«). Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen.«

Sagens baggrund

5 Ved skrivelse af 9. april 1998 underrettede de tyske myndigheder Kommissionen om flere støtteforanstaltninger, der gennem Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (herefter »BvS«) var blevet tildelt SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH (herefter »SKL-M«) som led i en omstrukturering. SKL-M er en virksomhed, der er aktiv inden for sektoren for fremstilling af skibs- og bådmotorer

6 Fra 1997 blev der etableret et aftaleforhold mellem SKL-M og virksomheden MTU Friedrichshafen GmbH (herefter »MTU«), der er aktiv inden for sektoren for fremstilling af dieselmotorer med stor ydeevne, med henblik på, at MTU skulle overtage SKL-M.

7 Navnlig blev der den 5. november 1997 indgået to aftaler mellem MTU og SKL-M. Den første aftale tildelte MTU en option på køb af andele i SKL-M, mens den anden aftale (Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertag zwischen SKL-M und MTU, herefter »WLKV«) havde til formål at etablere en fælles virksomhed og fastsatte de nærmere bestemmelser for den fælles udnyttelse af de to virksomheders eksisterende knowhow samt bestemmelser for udvikling, fremstilling og salg af to nye motortyper.

8 I henhold til den sidstnævnte aftales artikel 5 fik MTU eneret til at udnytte den af SKL-M omfattede knowhow i forhold til tredjemand, herunder immaterialrettigheder eller ansøgninger om sådanne rettigheder, som var indgivet på denne dato. Som modydelse for denne ret modtog SKL-M et vederlag, der skulle dække de aftalte udviklingsomkostninger, til et samlet beløb på 6,71 mio. DEM (3,43 mio. EUR).

9 Ved skrivelse af 8. august 2000 underrettede Kommissionen de tyske myndigheder om, at den ville indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 88, stk. 2, EF (EFT 2001 C 27, s. 5), og opfordrede de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger. Ved denne lejlighed anmodede Kommissionen endvidere de tyske myndigheder om at oplyse, hvorvidt MTU havde draget fordel af støtte ydet til SKL-M eller ville kunne drage fordel heraf.

10 Den 1. september 2000 trådte SKL-M i konkurs.

11 Ved flere skrivelser i 2000 og 2001 fremsatte Forbundsrepublikken Tyskland sine bemærkninger til beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

12 Kommissionen, der var utilfreds med disse svar, anmodede i henhold til forordningens artikel 10, ved skrivelse af 19. september 2001, de tyske myndigheder om at fremlægge de oplysninger, som var nødvendige for at foretage en bedømmelse af foreneligheden med fællesmarkedet af den støtte, der var tildelt SKL-M. I skrivelsen bemærkede Kommissionen bl.a., at de oplysninger, den var i besiddelse af, hverken tillod den at afgøre, hvorvidt en del af den støtte, der var tildelt SKL-M, var blevet benyttet i MTU's interesse snarere end i SKL-M's, eller at fastslå, hvorvidt MTU havde draget fordel af den option i henhold til WLKV, der gav selskabet mulighed for at erhverve den af SKL-M udviklede knowhow til en pris, der ikke var udtryk for denne knowhows aktuelle eller forventede markedsværdi. Den 9. november 2001 bemærkede Kommissionen desuden, at den i henhold til forordningens artikel 13, stk. 1, i mangel af sådanne oplysninger ville vedtage en endelig beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger.

13 Ved skrivelser af 23. januar, 26. februar og 11. marts 2002 besvarede de tyske myndigheder denne begæring. Ved skrivelse af 5. marts 2002 fremsendte de ligeledes Kommissionen visse bemærkninger fremsat af MTU den 1. oktober og 21. november 2001 til BvS vedrørende udnyttelsen af knowhow og betalingen til SKL-M i henhold til WLKV.

14 Den 9. april vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, hvori den konstaterede dels, at den omstruktureringsstøtte, der var blevet udbetalt til SLK-M, ikke opfyldte betingelserne i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (EFT 1994 C 368, s. 12), dels, at Forbundsrepublikken Tyskland ikke havde fremlagt oplysninger, der kunne udelukke, at MTU indirekte gennem WLKV havde draget fordel af den støtte, som SKL-M havde opnået under omstruktureringsfasen til dækning af selskabets tab.

15 Kommissionen bemærkede herved bl.a., at prisen for afståelsen af knowhow, som MTU havde betalt til SKL-M, beregnet på grundlag af de anslåede udviklingsomkostninger i 1997, måtte anses for at være 5,30 mio. DEM lavere end de udviklingsomkostninger, SKL-M faktisk havde afholdt.

16 Eftersom de tyske myndigheder ikke havde fremlagt nogen objektive oplysninger vedrørende den faktiske eller forventede markedsværdi af denne knowhow, konstaterede Kommissionen, at omstruktureringsstøtten til SKL-M kunne have tjent som i hvert fald delvis kompensation for de tab, der var opstået som følge af udviklingen af denne knowhow, der i højere grad kunne udnyttes i MTU's interesse end i SKL-M's. Denne sidstnævnte statskontrollerede virksomhed havde således båret en økonomisk risiko, der ikke harmonerede med princippet om en markedsøkonomisk investor. Ifølge betragtning 86 til den anfægtede beslutning svarer knowhow-overførslen til en overførsel af statsmidler til MTU på op til 5,30 mio. DEM.

17 Følgelig konkluderede Kommissionen, at de tyske myndigheders støtte på 67,017 mio. DEM (34,26 mio. EUR) til SKL-M var uforenelig med fællesmarkedet, og at der ud af det samlede beløb, som disse myndigheder skulle tilbagesøge, skulle tilbagesøges 5,30 mio. DEM (2,71 mio. EUR) fra SKL-M og MTU som solidariske skyldnere (den anfægtede beslutnings artikel 3, stk. 2).

18 Den 28. juni 2002 anlagde MTU sag for Retten med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

Den appellerede dom

19 MTU har til støtte for annullationssøgsmålet i det væsentlige fremsat to anbringender, vedrørende dels manglende begrundelse og en urigtig retsanvendelse i forbindelse med spørgsmålet, om betingelserne for at statuere, at MTU havde fået tildelt statsstøtte, var opfyldt, dels en urigtig anvendelse af forordningens artikel 13, stk. 1, og en tilsidesættelse af procesgarantien for en korrekt og upartisk undersøgelse af de faktiske omstændigheder.

20 Retten undersøgte først det andet anbringende. Som led i denne undersøgelse fastslog den indledningsvis i den appellerede doms præmis 39-45, at Kommissionen havde opfyldt de processuelle krav i forordningens artikel 10, stk. 3, og artikel 13, stk. 1, med henblik på at vedtage den anfægtede beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger.

21 Den bemærkede imidlertid i den appellerede doms præmis 46, at forordningens artikel 13, stk. 1, ikke tillader Kommissionen at pålægge en bestemt virksomhed en forpligtelse, selv til solidarisk hæftelse, til at tilbagebetale en bestemt del af et støttebeløb, der er blevet erklæret uforeneligt, når overførslen af statsmidler til virksomheden hviler på en formodning.

22 Det følger af den appellerede doms præmis 48, at den solidariske forpligtelse til tilbagebetaling, der er indeholdt i den anfægtede beslutning, i denne sag er støttet på formodninger, som hverken kan bekræftes eller afkræftes af de oplysninger, Kommissionen havde til rådighed. Retten udtalte navnlig i dommens præmis 47, at Kommissionen i betragtning 88 til den anfægtede beslutning blot havde konstateret, at »det på baggrund af de foreliggende omstændigheder ikke kan udelukkes«, at MTU havde modtaget en overførsel af midler fra SKL-M i forbindelse med erhvervelsen af knowhow på betingelser, der hævdes at have været fordelagtige.

23 Retten bemærkede desuden i den appellerede doms præmis 50, at et påbud om en forpligtelse til tilbagesøgning af en del af støtten fra en bestemt virksomhed som solidarisk skyldner i henhold til forordningens artikel 13, stk. 1, på ingen måde er en nødvendig følge af gennemførelsen af den procedure, der er fastlagt ved EF-traktaten på området for statsstøtte. »Den medlemsstat, der har udbetalt den støtte, der er påbudt tilbagesøgt, [er nemlig] under alle omstændigheder […] forpligtet til — under Kommissionens kontrol — at kræve tilbagesøgning hos de faktiske modtagere, uden at det er nødvendigt at nævne dem i beslutningen om tilbagesøgning eller, så meget desto mere, at præcisere størrelsen på de beløb, det påhviler hver modtager at tilbagebetale.«

24 I lyset af disse overvejelser, og uden at behandle det første anbringende, fastslog Retten, at den anfægtede beslutnings artikel 3, stk. 2, skulle annulleres, i det omfang den pålagde en del af den støtte, der var tildelt SKL-M, tilbagesøgt fra MTU som solidarisk skyldner.

Parternes påstande

25 Kommissionen har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Der træffes endelig afgørelse i sagen, og der statueres frifindelse, da sagen er ugrundet.

— MTU tilpligtes at betale omkostningerne både vedrørende appelsagen og sagen i første instans.

26 MTU har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises.

— Subsidiært frifindelse, da sagen er ugrundet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

27 Til støtte for appellen har Kommissionen fremsat to anbringender vedrørende det forhold, at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den fortolkede forordningens artikel 13, stk. 1, og artikel 14, stk. 1.

Om det første anbringende

— Parternes argumenter

28 Med det første anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 46-51 har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den fastslog, at en beslutning, der kun er vedtaget på grundlag af de foreliggende oplysninger som omhandlet i forordningens artikel 13, stk. 1, ikke kan omhandle identifikationen af den faktiske støttemodtager, som er tilbagebetalingspligtig.

29 I denne forbindelse har Kommissionen understreget, at en sådan fortolkning ikke kan baseres på forordningens ordlyd, og navnlig ikke på artikel 13, stk. 1, og artikel 14, stk. 1.

30 En »beslutning om tilbagebetaling« i denne sidstnævnte bestemmelses betydning er nemlig en integreret del af den negative beslutning, der kan vedtages på grundlag af de foreliggende oplysninger i tilfælde af ulovlig støtte.

31 Ifølge Kommissionen har Rettens fortolkning desuden skadelige konsekvenser. Dels tillader den ikke at sikre effektiviteten af fællesskabskontrollen med støtte, hvis primære formål i henhold til betragtning 13 til forordningen netop er at fjerne konkurrencefordrejning på grund af ulovlig støtte ved omgående at tilbagesøge de ulovligt modtagne penge. Dels har en sådan fortolkning den konsekvens, at Kommissionen mister de fleste af sine »pressionsmidler« på området, og derfor i stort omfang risikerer at skade effektiviteten af procedurer om tilbagesøgning af ulovlig støtte ved at favorisere de medlemsstater, der kun samarbejder i ringe omfang.

32 Ifølge MTU skal dette anbringende afvises, da Kommissionen bestrider en argumentation, som Retten reelt slet ikke har formuleret.

33 MTU har understreget, at Kommissionen, eftersom de tyske myndigheder regelmæssigt videregav alle de begærede oplysninger, under alle omstændigheder har tilsidesat de procedureregler, der gælder i forbindelse med vedtagelsen af en beslutning i henhold til forordningens artikel 13, stk. 1. Det er følgelig ikke nødvendigt at tage stilling til det andet spørgsmål om, hvorvidt Kommissionen principielt kan basere sin beslutning vedrørende identifikation af støttemodtageren på de foreliggende oplysninger.

— Domstolens bemærkninger

34 Det skal indledningsvis fastslås, at dette anbringende er baseret på en fejlagtig forståelse af de relevante præmisser i den appellerede dom.

35 I modsætning til det af Kommissionen påståede fremgår det nemlig ikke af disse præmisser, at Retten generelt udelukkede, at en beslutning med hjemmel i

forordningens artikel 13, stk. 1, kan identificere den eller de faktiske modtagere af den pågældende støtteforanstaltning og følgelig pålægge dem tilbagebetalingspligt.

36 Tværtimod fastslog Retten i den appellerede doms præmis 45 udtrykkeligt princippet om, at »når den berørte medlemsstat har undladt at fremlægge de oplysninger, som Kommissionen har anmodet om, kan [den] vedtage en beslutning, hvorefter støttens uforenelighed konstateres, på grundlag af de foreliggende oplysninger og i påkommende tilfælde påbyde den berørte medlemsstat at tilbagesøge støtten hos modtagerne i overensstemmelse med forordningens artikel 14«.

37 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 46-51, er det reelt kun i betragtning af de faktiske omstændigheder i den konkrete sag, og navnlig fordi kommissionsbeslutningen ifølge Retten udelukkende indeholdt formodninger, at Retten i nævnte præmis 51 fastslog, at »Kommissionen under de i denne sag foreliggende omstændigheder ikke på grundlag af forordningens artikel 13, stk. 1, med rette kunne pålægge MTU en forpligtelse til at hæfte solidarisk for tilbagesøgningen af en del af den støtte, der var ydet til SKL-M«.

38 Følgelig skal det første anbringende forkastes som ugrundet.

Om det andet anbringende

— Parternes argumenter

39 Med det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den fejlagtigt fastslog, at den anfægtede

beslutning udelukkende var baseret på en formodning og ikke opfyldte de betingelser, der gælder for beslutninger, som er vedtaget på grundlag af de foreliggende oplysninger som omhandlet i forordningens artikel 13, stk. 1.

40 Dels har Kommissionen anført, at det i modsætning til det af Retten fastslåede ikke er muligt at kræve fuldstændig vished i forbindelse med en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger.

41 Forordningens artikel 13, stk. 1, giver udtrykkeligt Kommissionen beføjelse til at vedtage en beslutning på grundlag af de »foreliggende oplysninger«, når den på trods af fremsendelsen af en forskriftsmæssig begæring om oplysninger ikke har fået de relevante oplysninger fra de pågældende nationale myndigheder. I et sådant tilfælde er det derfor muligt, at de foreliggende oplysninger forbliver ufuldstændige og fragmentariske, men at de dog udgør et tilstrækkeligt grundlag for at begrunde Kommissionens formodning. Dette er desuden den modsætningsvise følge af fællesskabspraksis, hvorefter Kommissionen kun kan påberåbe sig, at de foreliggende oplysninger er fragmentariske eller ufuldstændige, hvis den har fremsendt en begæring om oplysninger til den pågældende medlemsstat (dom af 13.4.1994, forenede sager C-324/90 og C-342/90, Tyskland og Pleuger mod Kommissionen, Sml. II, s. 1173, præmis 29).

42 Dels har Kommissionen foreholdt Retten at have kvalificeret de oplysninger, Kommissionen rådede over, som »udelukkende en formodning«, selv om de oplysninger, der havde tilladt den at antage, at en del af støtten var blevet udbetalt til MTU, var pålidelige oplysninger, der bl.a. hidrørte fra en udtalelse fra SKL-M's bobestyrer, hvilket fremgår af betragtning 79-86 til den anfægtede beslutning.

43 Ifølge MTU skal det andet anbringende afvises, i det omfang det blot til dels anfægter Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og til dels indeholder generelle, juridiske bemærkninger, som ikke har nogen direkte tilknytning til denne sag.

44 Hvad angår realiteten har MTU i det væsentlige anført, at Retten med føje dels fastslog, at simple formodninger ikke var tilstrækkeligt grundlag for et pålæg om tilbagesøgning, dels at Kommissionen i denne sag havde lagt sådanne formodninger til grund, såvel vedrørende det forhold, at MTU havde draget en fordel, som vedrørende størrelsen heraf.

45 Ifølge MTU havde Kommissionen nemlig ingen troværdige oplysninger, der kunne begrunde en tilbagesøgning fra selskabet. Den lagde nemlig en formodning til grund, der var et resultat af en overfladisk og partisk undersøgelse af de foreliggende oplysninger, herunder bl.a. MTU's detaljerede bemærkninger, hvori det blev præciseret, at selskabet ikke havde draget nogen fordel, eftersom alle de kontraktbestemmelser, der forbandt de to selskaber, var blevet indgået på markedsvilkår.

– Domstolens bemærkninger

46 Hvad for det første angår realitetsbehandlingen af dette anbringende følger det af artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut, at en appel er begrænset til retsspørgsmål og skal være begrundet i anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. i denne retning dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30, samt kendelse af 14.7.2005, sag C-420/04 P, Gouvras mod Kommissionen, Sml. I, s. 7251, præmis 48, og af 20.3.2007, sag C-323/06 P, Kallianos mod Kommissionen, præmis 10).

47 I modsætning til, hvad MTU har anført, anfægtes ved dette anbringende ikke blot den faktiske vurdering i første instans, men også Rettens fortolkning af betingelserne for vedtagelsen af en beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger som omhandlet i forordningens artikel 13, stk. 1, idet det hævdes, at en kommissionsbeslutning, der er

baseret på en formodning, som i denne sag, ikke opfylder disse betingelser. Dermed rejser anbringendet et retsspørgsmål.

48 Heraf følger, at anbringendet kan admitteres, i det omfang det vedrører Rettens fortolkning af betingelserne for vedtagelsen af en beslutning med hjemmel i forordningens artikel 13, stk. 1.

49 Derimod kan Kommissionens argumenter til anfægtelse af Rettens bedømmelse af bevismaterialet, hvorefter Retten foreholdes ikke at have taget hensyn til visse oplysninger nævnt i den omtvistede beslutning, ikke admitteres.

50 En sådan bedømmelse er nemlig ikke underlagt Domstolens kontrol, medmindre Retten i Første Instans har fordrejet de faktiske omstændigheder og bevismaterialet, en fordrejning, som i nærværende sag ikke er godtgjort, endsige gjort gældende af Kommissionen (jf. bl.a. i denne retning dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 49, og af 23.3.2006, sag C-206/04 P, Mülhens mod KHIM, Sml. I, s. 2717, præmis 28).

51 Hvad dernæst angår spørgsmålet, om dette anbringende er begrundet, bemærkes for det første, i modsætning til det af Kommissionen anførte, at Retten på ingen måde forlanger, at Kommissionen har fuldstændig vished for at kunne vedtage en beslutning i henhold til forordningens artikel 13, stk. 1.

52 Det fremgår nemlig af den appellerede doms præmis 46-48, at Retten, i stedet for at kræve en sådan vished, blot fastslog, at den anfægtede beslutning er et resultat af en formodning, som hverken var bekræftet eller afkræftet af de oplysninger, Kommis-

sionen rådede over, og som udelukkende var baseret på det forhold, at der ikke forelå elementer, der kunne udelukke, at MTU havde fået overført midler.

53 Retten gjorde sig ved denne fremgangsmåde ikke skyldig i en urigtig retsanvendelse.

54 Det er korrekt, at forordningens artikel 13, stk. 1, som kodificerer gældende retspraksis (jf. bl.a. dom af 14.2.1990, sag C-301/87, Frankrig mod Kommissionen, »Boussac«, Sml. I, s. 307, præmis 22, af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 959, præmis 18, og af 13.4.1994, forenede sager C-324/90 og C-342/90, Tyskland og Pleuger Worthington mod Kommissionen, Sml. I, s. 1173, præmis 26), i tilfælde, hvor Kommissionen konstaterer, at en støtte er blevet indført eller ændret, uden at dette er anmeldt, bemyndiger Kommissionen til at vedtage en beslutning om støttens forenelighed eller uforenelighed med fællesmarkedet på grundlag af de foreliggende oplysninger, såfremt der er tale om en medlemsstat, som ikke opfylder sin samarbejdspligt, og som har undladt at skaffe de oplysninger, Kommissionen har bedt den om. Desuden kan Kommissionen i denne beslutning i givet fald, under de betingelser, der er fastsat i forordningens artikel 14, kræve tilbagesøgning af allerede udbetalt støtte.

55 Som generaladvokaten har udtalt i punkt 50 i forslaget til afgørelse, kan denne mulighed, som Kommissionen har, imidlertid ikke fortolkes således, at den fuldstændigt fritager denne institution fra forpligtelsen til at basere sine beslutninger på oplysninger af en vis troværdighed og sammenhæng, som kan understøtte de konklusioner, den drager.

56 I en sag som den foreliggende er Kommissionen — hvilket den selv har erkendt i appelskriftet — i det mindste forpligtet til at sikre, at de oplysninger, den råder over, selv om de er ufuldstændige og fragmentariske, udgør et tilstrækkeligt grundlag for at konkludere, at en virksomhed har modtaget en fordel, som udgør statsstøtte.

57 Disse overvejelser gælder så meget desto mere, når Kommissionen, som i denne sag, pålægger tilbagesøgning af støtten fra modtageren, da en sådan tilbagebetaling netop har til formål at fjerne den konkurrencefordrejning, som er forårsaget af en konkurrencefordel, og at genoprette den situation, der forelå inden udbetalingen af støtten (jf. bl.a. i denne retning dom af 8.5.2003, forenede sager C-328/99 og C-399/00, Italien og SIM 2 Multimedia mod Kommissionen, Sml. I, s. 4035, præmis 66, og af 29.4.2004, sag C-277/00, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 3925, præmis 74-76).

58 Det følger af de principper, der er nævnt i de foregående præmisser, at Kommissionen ikke kan antage, at en virksomhed har modtaget en fordel, der udgør statsstøtte, ved udelukkende at lægge en negativ formodning til grund, hvilken formodning — i mangel af andre elementer, der positivt kan godtgøre, at der foreligger en sådan fordel — er baseret på det forhold, at der ikke foreligger oplysninger, der kan medføre den modsatte konklusion.

59 Som nævnt i denne doms præmis 51, er det netop i lyset af den omstændighed, at den anfægtede beslutning er baseret på en sådan formodning, at Retten fastslog, at den ikke gyldigt kunne hjemles i forordningens artikel 13, stk. 1.

60 På baggrund heraf skal det andet anbringende forkastes, da det delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet.

61 Da ingen af Kommissionens anbringender til støtte for appellen kan tages til følge, skal appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

62 I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes.

63 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

64 Da MTU har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør den pålægges at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

Underskrifter